

[Alfred Jensen.]

den frygt. Jeg kan forstå, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen frygter og frygter, men det havde været bedre, om man havde ladet en rigsdagsdelegation rejse over og se på forholdene i Sovjetunionen for ved selvsyn at konstatere, hvorledes forholdene er. Det havde været ikke så lidt bedre end at sidde her og spille overklog den ene gang efter den anden.

Jeg vil gerne sige angående forbitrelsen, selvom jeg nu gjorde mig skyldig i den dristighed at tage de 65-årige og personer derover med, at det ændrer ikke noget i billedet, at „Land og Folk“ efter ministerens opfattelse har en overmåde stor indflydelse, når det gælder om at bringe folk i harnisk imod skatteudskrivningen. Jeg har stadigvæk den opfattelse, at det er skatternes størrelse, det er de forhold, hvorunder folk i almindelighed lever, der gør, at man opponerer og er utilfreds med beskatningen.

H. C. Hansen: Det er ikke for at optage nogen diskussion med det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at jeg tager ordet, for hvis jeg må give den højtærede finansminister et godt råd, skal han ikke fortsætte, for han får ikke noget andet ud af det end det, vi har fået ud af det nu, nemlig at man kaldes overklog. Det tror jeg ikke, nogen af os er, det står helt for det ærede medlems regning i den slags diskussioner, der her føres.

Jeg vil blot gøre en bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Oluf Pedersens mange udtalelser. Jeg har for resten, medens det ærede medlem har talt, erindret mig hans sentens, at det er ikke tale, men handling, det drejer sig om. Det forekommer mig, at det ærede medlem har ofret vel meget på det første, nemlig tale, og overhovedet ikke interesseret sig for det andet. Det gælder de forhandlinger, der har været ført, det gælder i det hele taget det ærede medlems politiske tilværelse her på rigsdagen. Men når det ærede medlem stillede sit spørgsmål til den højtærede finansminister, må vel meningen være den, at hvis den udvikling, der sker i vor betalingsbalance, i vore valutaforhold, bliver ugunstigere, end man forudser, eller i det hele taget bliver ugunstigere trods det, der her er gennemført, så vil det ærede medlem hr. Oluf Pedersen bagefter stå op og sige: Der kan I se, hvad jeg sagde. Jeg sagde det allerede dengang, jeg var den eneste, der sagde det. Jeg føler derfor trang til at gøre den bemærkning, at der vel hos os alle kan være tvivl om, hvorvidt de foranstaltninger, der

her er gennemført, er tilstrækkeligt gennemgribende til at rette den valutaisituation op, som vi nu engang befinder os i. Jeg tror endda, det er sagt i denne sal under de tidligere forhandlinger, og hvis det ærede medlem hr. Oluf Pedersen ville læse dem igennem, ville han finde udtalelser derom. Jeg erindrer i hvert fald en ordveksling mellem mig og den højtærede finansminister om dette spørgsmål, sidst vi diskuterede det. Jeg nærer for mit vedkommende frygt for, at den valutaudvikling, vi står overfor, kan give os adskillige bekymringer. Jeg tror derimod, at det er fuldstændig urigtigt, når det ærede medlem hr. Oluf Pedersen vil stille tingene op på den måde, at så er det fuldstændig ligegyldigt, hvad vi foretager os i øjeblikket. Det er en så billig argumentation, at den tror jeg ikke andre end det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans partifæller vil inlade sig på. Min opfattelse er den, at hvis valutaisituationen, som har været ugunstig for os, fortsat udvikler sig ugunstigt, ja, så må den rigsdag og den regering, vi har, betjene sig af de metoder, de direkte metoder, som da er de anvendelige, og jeg går ud fra, at det også i så fald vil ske. Vi har vore bekymringer, men disse bekymringer kan ikke afholde os fra at tage medansvaret for foranstaltninger, som kan medvirke til at bremse en uheldig udvikling. Der ligger forskellen på det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans parti og os andre.

Finansministeren (Thorvald Kristensen):

Den sidste replik fra det ærede medlem hr. Oluf Pedersen var jo ikke andet end en gentagelse. Jeg skal derfor nøjes med at konstatere, at han ikke besvarede mit spørgsmål om, hvorvidt han ønskede, at likviditeten skulle begrænses yderligere. Hvis han ikke ønsker det, er hans bemærkninger om den bundne opsparings effektivitet, når den bliver i banker og sparekasser, jo meningsløs. Det havde jeg også ventet, at den var.

Den beskrivelse, det ærede medlem hr. Alfred Jensen gav af definitionen af levedoden som indbefattende risiko for det ene og det andet, var noget af det mest fantastiske, jeg endnu har oplevet. Jeg kunne ikke ønske mig nogen bedre, omend indirekte, indrømmelse af, at selvfølgelig er, som vi alle ved, levedoden, specielt for arbejderne, langt højere her end i Sovjetunionen.

Når det ærede medlem dernæst med stor glæde konstaterede, at jeg altså fandt, at „Land og Folk“ havde stor indflydelse, så er det ikke rigtigt. Jeg sagde, at forbitrelsen, hvis den eksisterer, er et produkt af „Land